

Směšnost - základní charakteristika české zahraniční politiky a diplomacie

- editor007 | 3. dubna 2024

ČESKO: Nejhorší, co může potkat stát jako diplomatický subjekt, je být objektem diplomatického posměchu. České republice se to jako jedné z velmi mála států světa skutečně podařilo, píše Jaroslav Štefec na facebooku.

Můžeme za to poděkovat těžké a vysilující dřině mnoha "excelentních" mozků udělat co nejvíce a co největších "kopanců" na mezinárodní politické a diplomatické scéně.

Namátkou vzpomenu vystoupení řeporyjského starosty Pavla Novotného v ruské televizi, díky němuž zanechala ČR u ruských diváků nesmazatelný dojem, že jsme národem pitomců. Nelze vynechat ani krystalicky čisté „psyops“, tzv. „ricinovou aféru“, nebo „akci Vrbětice“, organizované osobně šéfem BIS, panem Koudelkou, který místo co by se držel zejména posledního slova hesla jím řízené organizace „Audi, vide, tace“ nejenže zasahuje do výukových programů základních škol, ale velkohubě vyhlašuje obrovská vítězství nad ruskými a čínskými špiony a podepisuje rozsáhlé zprávy o činnosti BIS, která se díky tomu přesouvá z pozice zpravodajské, nebo také tajné služby, sloužící zájmům státu, do role propagandistického nástroje vládnoucí kliky a samozřejmě i příslušné „nadržené velmoci“.

Nezapomenutelnými jsou rovněž akce Víta Rakušana, z boží milosti a dopuštění pana Rychetského českého ministra vnitra. Portrét prezidenta jaderné velmoci, vhodně nainstalovaný do pytle na mrtvoly mezi ukrajinskou a českou vlajkou na budově ministerstva vnitra, nebo „pomník“ podivného skřeta, sedícího na trubce (zřejmě symbolu podle všeho Američany do povětří vyhozeného plynovodu Nord Stream I a II), jemuž viditelně stál pan Rakušan osobně modelem, na místě, kde stával pomník osvoboditele Prahy z područí německých nacistů, maršála Koněva.

Nemohu nevzpomenout ani hrdinskou návštěvu Kyjeva, kterou absolvoval na počátku ruské invaze sám Petr Fiala, předseda české vlády rovněž „z dopuštění“. V utajeném, zatemněném vlaku, jedoucím napříč Ukrajinou, oděn ve slušivé airsoftové (nebo paintballové) imitaci neprůstřelné vesty, si musel připadat jako Rambo. Stejně jako si podle pořízené fotografie připadal jako Napoleon, když nad mapou, vhodně rozloženou na malém stolku, zřejmě sprádal se svým polským kolegou strategické plány na úspěšnou ofenzívu Ukrajiny.

Jako Rambo si nejspíš připadal i diplomat-elév Jan Lipavský, který se při stejné hrdinské návštěvě Ukrajiny a údajné blízkosti fronty nechal vyfotit „naditý“ do nepadnoucí neprůstřelné vesty a příliš malého „blembáku“. Jeho fotka poté obletěla půl světa a všude budila oprávněný smích.

Stejně tak vyvolal zaslouženou a mírně pobavenou pozornost způsob, jakým české zamíni vzdorovalo řádné výzvě RF, takto stálého člena Rady bezpečnosti OSN, aby ČR ústy svého vyslance objasnila, proč povolila Ukrajině používání českých zbraní (raketometů 122 mm Vampire a k nim příslušejících raket) k ostřelování civilních cílů na území Ruska. Tento krok si mimochodem nedovolil žádný jiný stát NATO, dokonce ani USA, nebo Německo, které dokonce brání vývozu střel s plochou dráhou letu Taurus, protože německé vedení zná možné důsledky tohoto kroku a celkem oprávněně se jich obává.

Pominu fakt, že v půlce Evropy se staly virálními vystoupení předsedkyně Sněmovny Pekarové-Adamové ve stylu „nevdá nám zimina, porazíme Putina“. Daleko větší bombou byla výprava šéfa

Senátu na ostrovní část Číny, Tchaj-wan, kde se v parodii na slova z ikonického berlínského projevu prezidenta USA Johna F. Kennedyho z 26. června 1963, „Ich bin ein Berliner!“, označil špatnou angličtinou za Tchajwance.

Nově inkarnovaný Vys-trč-il Mil-oš tím sice vzbudil frenetický potlesk přítomných poslanců, ale také, a to je podstatné, hurónský smích v diplomatických kruzích snad všech zemí světa. Tedy s výjimkou Číny, které navíc už před touto návštěvou diplomat-elév Lipavský stihl v podstatě vyhlásit válku. Třešničkou na dortíku trapnosti pak byla výprava dvou komiků, Pekarové a Vys-trč-ila do Kyjeva, kde cestu z nádraží paní Pekarová, zřejmě v obavě o svůj život, absolvovala v davu normálně oblečených lidí na kyjevském nádraží v neprůstřelné vestě a helmě, zatímco Mil-oš šel vedle ní, oděn v elegantní rifle a slušivou šálu. I tahle cesta a snímky z ní vzbudily pobavenou mezinárodní pozornost.

Co ale ČR definitivně deklasovalo jako diplomatického partnera a vystavilo nás posměchu jak potenciálních nepřátel, tak valné většiny partnerů v NATO a EU, je tzv. „česká iniciativa“. Jejím cílem má být zajištění 800.000 (ale už jsem četl i 1,5 miliónu) granátů ráže 155 mm z tzv. „non-EU“ zdrojů pro věčně hladová (a čím dál rychleji ubývající) ukrajinská děla. Naši vládní protagonisté do toho jdou takzvaně „prsama“ (což není narážka na strašení Andreje Babiše stíhačkou).

Místo vládnutí vlastní zemi jezdí politické vedení ČR po světě a chová se jako tlupa kšeftařů se zbraněmi. Premiér, ministryně války a ministr zahraničí coby obchodní cestující shánějí pro Ukrajinu „non-EU“ munici s využitím kontaktů zbrojařských firem, spojených dlouholetými „provizně-poplatkovými“ svazky s MO, zatímco český prezident a vrchní velitel české armády objíždí státy EU a žebrá o peníze na její zaplacení.

Přiznám se, že netuším kdo, v čím jménu a za jakých podmínek uzavírá na dodávky této munice smlouvy, ani kdo, jakou cestou a v jaké měně ji bude hradit. Nevím také, kdo zaplatí za dopravu, nebo kolik peněz „sežerou“ provize překupníků a zprostředkovatelů. To jsou ale zcela zásadní a legitimní otázky. Může se totiž velmi rychle stát, že ČR se z ničeho nic ocitne před problémem neschopnosti za objednanou munici platit, neboť většina peněz je zatím stále ve stádiu slibů. A těmi jak známo nezarmoutíš.

Můžeme být také postaveni před fakt, že munici nebude kam dodat. Válka na Ukrajině skončí, tisíce kontejnerů budou na cestě, ČR bude šťastným majitelem stovek tisíc kusů staré munice 155 mm a dodavatelé budou vymáhat své peníze. Celá situace bude sice stále směšná, ale jen z pohledu vnějších pozorovatelů. Naši nejvyšší zřejmě sází na osvědčenou zkušenost, že si Češi prostě jen znovu utáhnou opasky a se zatnutými zuby budou mlčky platit za hloupost neschopných a arogantních person, které se podivnou shodou okolností ocitly v čele ČR. A s tím, co bylo ještě nedávno českým státem, už nikdo nebude počítat. Natož aby nám pomohl.

ZDROJ: FB Jaroslav Štefec / PZ